OPOSUMII DE PE INTERNET

de Andrew Webb

Traducerea: Monica Dumitriu

Note asupra morţii lui John Jenkins şi a lui James Stuart (spânzuraţi de către Comitetul Vigilenţei Publice din San Francisco, în 1851).

Această parte a planului trebuia să decidă dacă criminalii australieni, Stuart şi Jenkins, au avut vreo legătură cu Rob McIver, mort prin împuşcare la 25 mai 1851. Amândoi erau membri ai unei bande cunoscută sub denumirea de „Cetăţenii din Sydney”, constituită din foşti condamnaţi în Patruzeci şi Nouă. „Cetăţenii din Sydney” erau descrişi în Analele din San Francisco drept „vagabonzii rătăcitori din Australia, unde au urmat calea criminalilor condamnaţi în Marea Britanie”.

Pe la mijlocul anului 1851, membrii organizaţiei pentru apărarea liniştii publice locale au înfrânt forţele bandelor ilegale „Câinii Americani” şi „Cetăţenii din Sydney” dar, cu toate acestea, era încă aproape imposibilă menţinerea legalităţii şi a ordinii. McIver a fost împuşcat pe la spate, pe când părăsea Jolly Waterman din Telegraph Hill. Înainte de a fugi, ucigaşul îi golise buzunarele, McIver fusese explorator în Australia, după ce navigase în California, şi se îmbogăţise rapid în timpul goanei după aur din 1849. În „Jurnalul unui apărător al liniştii publice”, aparţinând lui Oldfield, este menţionat ca posedând ceea ce el numea „o bestie norocoasă”, care găsea aur. Oldfield o descrie ca pe un oposum domesticit, cu labe palmate, pe care o legase cu un lanţ. Animalul a murit în urma atacului unui terrier, în aprilie 1851, iar McIver a împuşcat şi câinele, şi pe stăpânul acestuia. Norocul l-a părăsit atunci, într-adevăr, fiind asasinat după o lună.

John Jenkins a fost prins câteva săptămâni mai târziu, după spargerea unui magazin şi furtul unui seif, pe când încerca să fugă cu o barcă. Comitetul Vigilenţei Publice a intrat în acţiune, l-a arestat şi l-a adus în birourile de pe Battery Street pentru a-l judeca. Preşedinte era proprietarul unui vas, căpitanul William Howard. El a închis cazul spunând: „Domnilor, după cum înţeleg eu, am venit aici pentru a spânzura pe cineva.” Propunerea de a-l spânzura pe Jenkins de un catarg pentru steag a fost dezaprobată ca fiind nepatriotică, după care a fost linşat de o gloată care l-a luat pe sus şi l-a atârnat de grinda de încărcare a unui depozit din apropiere.

Conţinutul seifului deteriorat de apă a fost sechestrat în incinta bine păzită a unui alt magazin. După trei săptămâni, un

al doilea ex-comandant australian, James Stuart, a fost arestat în timp ce se pregătea să fure seiful. În urma reţinerii, Stuart a fost identificat drept bine-cunoscutul English Jim, căutat pentru jaf de aur, furt de cai, sustragere de sub paza legală, incendiere şi crima. A fost judecat în Ziua Independenţei, în 1851, iar membrii Comitetului Vigilenţii l-au dus în faţa digului de la capătul Străzii Pieţii pentru execuţie. Când procurorul oraşului, Frank Pixley, a încercat să-l salveze pe prizonier, mulţimea a ameninţat să-l spânzure şi pe el, de o macara. Mai târziu, Pixley a intrat în posesia unor documente din seif, pe care se pare că le căutau şi cei doi oameni linşaţi, iar Oldfield menţionează că unele ar fi aparţinut lui McIver.

Arhivele oraşului, care au supravieţuit acelei perioade, au fost studiate în mod repetat, dar nu s-a găsit nici o urmă a documentelor.

*** * ***

Helen trimitea totdeauna rezultatele cercetărilor ei prin poşta electronică la o adresă Internet, aflată undeva, în cadrul Universităţii UCLA. Instrucţiunile secrete îi soseau prin aceiaşi sistem Internet, iar banii pentru serviciile ei apăreau în contul din bancă, dintr-o sursă neidentificată.

Cine plătea atât de bine un licenţiat în istorie, pentru a studia documente obscure din secolul al XIX-lea? Nu pentru că 500$ pe săptămână ar fi fost foarte mult, dar lucrase luni întregi fără să ştie scopul exerciţiului. Ar fi putut fi vorba despre un litigiu pentru o moştenire, de fapt, aceasta era teoria ei preferată, întotdeauna se găseau destui bani pentru a face tot ce era necesar spre a se îndeplini instrucţiunile.

Azi Oakland, mâine... depindea de mesajul pe care îl primea ca răspuns la ultimele ei cercetări. Zburase la New York şi nu aflase nimic semnificativ. Se aşteptase să fie concediată: în loc de asta, zburase la Londra pentru a citi rapoarte oficiale vechi, din colonii. Din nou nu găsise nimic interesant şi iar îi fusese rezervat un zbor la San Francisco, pentru a citi fişe din arhivele oraşului. Următoarea excursie a fost mai scurtă, doar o călătorie la BART, pentru a lectura câteva documente rare dîntr-o bibliotecă a Universităţii Berkeley. Până la ora prânzului lucrul fusese terminat. Ea îşi strânse laptop-ul Toshiba şi modem-ul într-o geantă de umăr şi se strecură de-a lungul străzii Bancroft

Way, spre micul grup de magazine şi cafenele din partea de sud a complexului universitar. Neil aştepta la o masă de la marginea drumului, aşa cum stabiliseră prin telefon.

— Deci, tot contractul pentru tipii ăia din Los Angeles? întrebă el, după ce ea s-a aşezat.

— Exact. Orice vor ei, se pare că eu găsesc.

— Plec în Hawaii chiar acum. Sunt în oraş doar pentru că zborul de legătură trece prin aeroportul Oakland.

— Hawaii, grozav. Eu nu am idee unde mă vor trimite în continuare.

Câteva minute conversaţia lor a rămas exuberantă şi lejeră, chiar puţin isterică. Erau lucruri mai importante de discutat, unele neplăcute, aşa că preliminariile puteau dura mai mult. Precaută, ea îşi ordonă treptat în minte frazele îndelung repetate, apoi profită de o pauză în conversaţie, precum un indian care pândeşte somoni într-un pârâu.

— Care sunt perspectivele unei slujbe pentru un istoric în Hawaii?

— Ah, nu sunt bune, nu sunt bune. Mai bine faci curat în moteluri şi serveşti la baruri.

Pierduse.

— Ai verificat deja?

— Da. Ei, dar tot nu ştii pentru cine lucrezi?

Cu alte cuvinte, schimbase subiectul.

— Nu am nici un indiciu. Ar putea fi de la KGB.

— Mă îndoiesc, ei lucrează acum la contracte cu arabii. Probabil este cineva care încearcă să dovedească rudenia cu vreun milionar care a murit fără să lase testament.

— Atunci, de ce atâtea secrete?

— Poate pentru a avea un avantaj la proces.

Relaţia lor era obosită şi fără perspectivă, deşi nici unul dintre ei nu vroia să recunoască acest lucru. Faţa lui nu trăda nimic; zâmbetul avea o perfecţiune controlată. Mai era un singur obstacol pentru sufletul ei tracasat. Destul de ciudat, sexul nu reprezenta ceva terifiant pentru Helen, dar a vorbi despre aceasta era cel mai groaznic coşmar posibil. Orice schimb verbal o înspăimânta; ar fi vrut să-şi repete cuvintele în minte, să le scrie la un computer apoi să le rearanjeze şi să le cizeleze, să i le dea listate lui Neil, care să îi pună un mare 10.

— Am o cameră dincolo de golf, spuse ea, fixând

intenţionat cu privirea ceaşca de cafea. Nu este departe de BART.

— Uite, ar fi minunat, dar, ei bine, nu am prea mult timp între curse. A fost şi aşa destul de greu să te văd aici… Mai bine m-aş grăbi. Avionul meu pleacă curând.

După ce el plecă, Helen se lăsă moale în scaun, uşurată, apoi comandă o felie mare de tort de cafea, cu multă frişca. Scăpase din nou de a vorbi. Studiase istoria pentru că aproape toate personajele erau moarte, cuvintele lor erau pe hârtie. Planul la care lucra acum era un vis al ei devenit realitate: comunicările erau scurte şi se făceau prin poşta electronică. Poate că va dura mult timp.

Etapa următoare a planului o aduse din nou în Londra şi dură o lună. În fiecare noapte lansa un apel către enigmaticul ei patron din Los Angeles şi redacta câteva înregistrări din dosarele secolului al XIX-lea. Doar ocazional primea câte un răspuns, şi acela era scurt.

În cele din urmă, avu o realizare. Un funcţionar de la biroul procurorului oraşului San Francisco, din 1850, avea ceva în comun cu unul dintre condamnaţi: două cicatrice paralele pe bărbie. Era un lucru mic, dar suficient. Patrick O'Hallorin, un emigrant irlandez, avusese o slujbă la procuratura oraşului în 1852, unde lucrase 11 luni. Era înalt de 1,75 m, şaten, cu ochi albaştri. Aceste detalii se potriveau zecilor de condamnaţi britanici, dar numai Brendan Terrance Hooligan avea şi cicatricele.

Se aştepta să urmeze o călătorie în Australia, dar oricât ar fi evitat patronii ei bibliotecile, nu aveau probleme cu datele electronice. Au trecut în revistă câteva tipuri de baze de date în timpul cât i-ar fi luat ei să se plimbe pe malul Tamisei şi să servească o ceaşcă de cafea. Până când s-a întors ea în camera închiriată şi a stabilit legătura prin Internet, ei găsiseră o copie a unei teze de doctorat, pe care i-au dat-o să o studieze.

Fusese păstrată într-o colecţie restrânsă, la Universitatea din Londra. Un student australian îşi elaborase teza asupra demografiei urbane pe baza listelor cu pasagerii vaselor care intraseră în porturile australiene între 1830 şi 1860. Teza consta dintr-o broşură şi şi zece dischete. I-a trebuit o dimineaţă pentru a învăţa programul de acces creat de student, dar apoi cercetarea s-a putut încheia în câteva secunde.

Printre sutele de mii de înregistrări, se aflau şi trei referitoare la Brendan Hooligan. Sosise în Australia în calitete de condamnat, în 1840; a plecat din Sydney în 1849, spre San Francisco, eliberat de pedeapsă şi apoi a ajuns în Melbourne la bordul *„Reginei din Tahiti”* în 1855. Încercase din nou să se dea drept O’Hallorin, dar fusese descoperit. O adnotaţie cu text obişnuit, din baza de date, menţiona că fusese condamnat la 9 ani muncă silnică pentru falsă declarare, limbaj abuziv şi pentru împuşcarea în picior a unui membru al Autorităţii Portului Maiestăţii Sale. Ea redactă pe computer cele câteva rânduri, rezultat al cercetării, iar răspunsul sosi într-o oră.

RECD: TERMINAT MUNCA LA LONDRA. REZERVAT BILET AVION BOSTON. MÂINE DIMINEAŢĂ. CONTINENTAL. INSTRUCŢIUNI PENTRU ETAPA URMĂTOARE...

Dacă lui Helen îi plăcea să lucreze, în schimb, ura călătoriile. Zborul spre vest îl deranjă programul de somn, mai mult din cauză că rămăsese trează, sperând ca aripile şi motoarele să nu cedeze, decât din cauza diferenţei de fus orar. Poate că va fi ceva care o va reţine mai mult timp în Boston, se gândea ea, plină de speranţă, stând rezemată de contorul pentru turişti.

A trebuit să citească o serie de cărţi din diverse biblioteci, dedicate istoriei societăţii, căutând referiri la Hooligan. După 18 volume obscure şi scrise indiferent, ajunse la *„Impresii din Australia: Călătoriile unei fete din Boston în Australia, între 1896 şi 1901”,* a lui Sibil J. Henderson, publicată chiar de aceasta în 1922. Stilul scrierii o irită foarte tare pe Helen. Autoarea înregistrase detalii ale călătoriei ei în fraze încărcate cu amănunte, folosind chiar accente locale. Era excesiv chiar şi pentru standardele secolului al XIX-lea. Spre deosebire de Helen, pentru o călătoare înnăscută, întotdeauna fericită dacă se află în mişcare, niciodată îngrijorându-se la gândul vaselor care se scufundă sau la ce anume să le spună străinilor. La Pagina 122 îl menţiona pe Hooligan.

* * *

Astăzi, 5 aprilie 1897, este o zi formidabilă de toamnă şi nu poate exista loc mai bun pe pământ, ca să te bucuri de ea, decât aici, plimbându-te cu o navă cu roţi cu zbaturi pe acest larg, deosebit şi magnific Murray River. Tocmai am servit ceaiul

cu căpitanul McGinty, sub arcada copertinei. Încep să capăt obiceiul de a bea ceai, în călătoriile prin Australia.

Căpitanul McGinty este formal; provine dintr-o familie presbiteriană din Scoţia. Ceilalţi pasageri cred că este greu să vorbeşti cu el, dar eu am descoperit că întrebările despre navă sunt calea spre inima lui. Mi-a spus că „Wee Robbie" cântăreşte 200 t, are 40 m lungime şi un motor cu abur la presiune înaltă, orizontal, de 40 cai-putere. Mi-a oferit un tur prin sala motorului, care era toată din cupru şi alamă, lustruită, mai curată decât farfuriile în care ni se servea masa. Pe o plăcuţă am văzut scris că nava fusese construită chiar aici, în Australia.

Apoi ne-am întors pe punte şi ne am aşezat sub copertină, iar el mi-a povestit despre râurile şi navele din Australia. Transportul pe apă a avut o mare importanţă aici în deschiderea graniţelor, ca şi în America, dar mă tem că eu eram cu gândul aiurea, pe când el îmi vorbea despre baloţi de lână şi butoaie cu rom. Apa era aproape lină, iar cerul albastru strălucitor şi râul cafeniu erau separate prin linia de eucalipţi verde-oliv, de pe mal. Lebede negre îşi aplecau capul spre apă şi o dată am trecut pe lângă o ambarcaţiune mică, ciudată, care remorca o barjă pe jumătate umplută cu pământ, pe care creşteau legume! Căpitanul a spus că oamenii aceia erau ţigani, cunoscuţi sub numele de „Balenele de pe Murray". L-am întrebat dacă râul fusese mai primejdios în vremurile de pionierat.

— Nu primejdios, ci doar puţin nesigur. Cred că semăna cu America în multe privinţe şi, de fapt, erau o mulţime de vase americane aduse aici, până când localnicii au învăţat să construiască nişte cazane bune. Veniseră şi câţiva căpitani americani. Gus Pierce din Massachusetts era cel mai renumit. A ajuns în Melbourne ca marinar, în timpul goanei după aur. Era pe atunci doar un adolescent, care a sărit de pe vas şi a înotat spre ţărm în lenjerie de corp, căci căpitanul încuiase hainele echipajului pentru a împiedica oamenii să dezerteze. Nu a găsit aur, dar a muncit până a ajuns căpitan de vas, după câţiva ani. Ce om deosebit! Când s-a retras, a spus că a venit în Australia fără un bănuţ, dar a plecat cu sute de lire.

— Gus Pierce, spui? am întrebat eu. Era un om interesant? Mai sunt şi alte poveşti grozave despre el?

Căpitanul a râs.

— Toate poveştile despre Gus sunt grozave, fetiţo. Se

spune că el a atacat şi a scufundat barja cu aburi a unui irlandez pe nume Bren Hooligan. Umbla vorba că Hooligan furase nişte animale deosebite, care se puteau scufunda în apă pentru a găsi aur.

— Aceasta chiar că e o poveste fantastică.

— Mda, se întâmpla prin 1867, pe când el era căpitan pe vasul „Lady Daly”. Ciudat, dar lui Gus nu îi plăcea să vorbească despre acel atac. Despre altele, în schimb, nu-i puteai închide gura. L-am mai întrebat despre asta când ne-am reîntâlnit în 1875, dar mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Nici nu s-a scris despre acel atac.

— Deci nu există nimic scris despre atac? Este doar o poveste fantastică?

— Ei... e greu de spus. Însemnările se pierd dacă un incendiu distruge primăria unui oraş, ca de altfel, şi restul oraşului. S-au întâmplat multe în vremurile de pionierat.

— Oh, incendii?

— Din cauza pădurilor. Incendiile erau o problemă şi pentru vechile nave cu roţi cu zbaturi. Scânteile săreau de pe coş, ajungeau pe hainele pasagerilor, puteau chiar incendia încărcăturile. De aceea, în 1867, nava-soră a lui „Lady Daly”, adică „Lady Darling” a fost distrusă când încărcătura ei cu coniac a luat foc în apropiere de Wahgunyah. A ars până la linia de plutire şi pe mal se adunaseră oameni care o priveau înlăcrimaţi. Revenind la acel atac, totuşi, şeful pompierilor mei a fost pe „Lady Daly” când s-a întâmplat. Avea doar vreo 14 ani pe atunci. El se numeşte Pirate Bollinger. Aspru, dar flăcău bun. Ai vrea să îl cunoşti?

I-am refuzat oferta. Nu străbătusem jumătate de lume ca să întâlnesc un fochist necioplit şi vulgar. Apoi căpitanul McGinty mi-a povestit despre un alt american, Peleg Jackson, care fusese înainte căpitan pe „Lady Daly” şi care a aruncat steagul Statelor Unite când...

** * **

Helen îşi puse în funcţiune Toshiba şi scrise pasajul înainte de a continua să citească. Nu mai era nimic despre Hooligan, aşa că s-a întors devreme la hotel şi a trimis pasajul prin poşta Internet. Încercarea de a conduce o maşină închiriată prin traficul din Boston a părut mai mult o tentativă de

sinucidere, ceea ce a fost destul pentru pentru a o face să se limiteze la camera de hotel, pe când ochii de la celălalt capăt al legăturii Internet analizau aventurile lui Sibil J. Henderson în Australia secolului al XIX-lea. De data aceasta, aşteptarea a durat doar o oră.

RECD: SATISFĂCĂTOR. REZERVAT BILET AVION SPRE MELBOURNE. VERIFICĂ LA AEROPORT.

Satisfăcător? Aceasta era o exprimare admirativă comparativ cu răspunsurile anterioare. Se întrebă dacă ei se refereau la Melbourne - Florida sau la Melbourne - Australia, dar nu rămase chiar surprinsă când telefonul ei la aeroport a fost dirijat spre plecările internaţionale.

Drumul a trecut prin San Francisco, apoi Honolulu, Auckland şi Melbourne. Asta însema o şansă de a-l vedea pe Neil şi de a petrece câteva ore preţioase pe pământ. El lucra pe coasta de est, din Hawaii, la un parc de vagonete de lângă o scurgere recentă de lavă. Cu proprii ei bani şi-a rezervat un loc în avionul spre Aloha şi a închiriat o maşină, după reprogramarea restului călătoriei.

Era clar că poziţia ei în legătură cu Neil se redusese la aceea a unui intrus. Un microbiolog bronzat, care purta un şort alb, o privi suspicios de pe platforma gării, pe când ei se plimbau pe nisipul negru vulcanic. Aveau multe de vorbit dar, oarecum, nimic important nu se putea spune.

— Dacă un animal poate găsi aur, cum l-ar putea căuta? întrebă ea, la sfârşitul conversaţiei despre vreme.

— Un animal? Vrei să spui ca un câine antrenat să caute? Neil răspunse cu înflăcărare, nerăbdător să se agaţe de orice subiect neutru.

— Nu, nu, vreau să spun... ei, bine, este o afacere cu o moştenire. Se presupune că în California, pe vremea goanei după aur, era un căutător care avea un animal ce putea găsi aur. Acesta era un oposum cu labe palmate, conform scriitorului.

— Probabil este o istorie fantastică. În primul rând, oposumii sunt marsupiale, ceea ce înseamnă că îşi ţin puii într-un marsupiu. Cum ar fi putut respira puii sub apă? În al doiiea rând, aurul este aproape inert din punct de vedere chimic, de aceea găseşti pepite în unele zone aurifere. Ar fi foarte greu de mirosit, aşa că un animal nu ar avea mai multe şanse să găsească aur, decât omul, exceptând făptul că noi folosim acum

detectoare de metale. Totuşi, cine era tipul ăsta?

— Un ex-condamnat australian, care a venit în timpul febrei aurului, în '49, s-a îmbogăţit rapid şi apoi a fost împuşcat.

— Australia... este exact locul unde trăiesc oposumi. Sunt zeci de specii acolo. Unele sunt cât degetul tău, în timp ce oposumii cu coadă stufoasă sunt mari şi puternici şi se ştie că omoară chiar şi câinii mai mici care sunt atât de proşti, încât să îi încolţească. Nici oamenii nu-i pot domestici: toate parcurile din principalele oraşe ale Australiei au oposumi sălbatici, ca veveriţele din Central Park, din New York. Ei constituie o atracţie turistică, cu deosebirea că trebuie hrăniţi la lumina lanternei, pentru că sunt nocturni.

El scormoni grăbit prin minte, căutând şi alte lucruri despre oposumi, până când pauza începu să se lungească destul de mult.

— Sunt câteva tipuri care pot plana prin aer, folosind membranele de piele ale labelor din faţă şi a celor din spate. Unul dintre cei mai mari oposumi zburători roade coaja copacilor şi le suge seva.

— Un vampir vegetarian?

— Cam aşa ceva.

— Dar nici unul dintre ei nu poate găsi aur.

— Nu, cred că nu. Pentru asta ar avea nevoie de un al şaselea simţ electric şi singurele mamifere care au aşa ceva sunt monotremele. În orice caz, sunt singurele de care ştiu au.

— Stai o clipă. Vrei să spui că anumite animale chiar pot detecta electricitatea?

— Exact, ornitorincul şi echidna, care sunt tot Australiene. Ambele au organe care detectează electricitatea musculară a victimei lor. De asemenea, orice animal capabil să genereze un câmp electromagnetic, poate să acţioneze ca un detector biologic de metale, dar...

— Precum ţiparii electrici din America de Sud?

— Probabil, dar ţiparii nu sunt atât de inteligenţi pentru a putea fi antrenaţi. Acum, că ai adus vorba despre America de Sud, totuşi... mi-am amintit ceva din primul an de facultate. Acolo trăieşte singurul marsupial acvatic din lume, un fel de oposum, numit Yapok. El are un strat gros de piele pe marginea marsupiului, care formează o închizătoare impermeabilă când se scufundă - iar labele lui din spate sunt palmate. Problema este

că el vânează prin contact direct, nu prin câmp electric.

— Atunci, acel căutător ar fi putut avea un omitorinc?

— Nu. Întâi pentru că un ornitorinc arată mai mult ca un castor cu cioc de raţă, decât ca un oposum. Apoi pentru că el poate doar detecta câmpurile electrice, iar detectoarele de metale funcţionează pe baza generării unui câmp electromagnetic propriu. Cu toate acestea, ideea unui animal care poate găsi aur nu este chiar imposibilă. Poate că fostul condamnat chiar a găsit un Yapok australian, care avea atât labe cu extremităţi electrosensibile, cât şi capacitatea de a genera un câmp. Acesta ar putea găsi aur în albiile noroioase ale râurilor.

Pauza deveni o tăcere prelungită. El este mai rău decât mine, e un vierme, are nevoie de un transplant de coloană vertebrală, strigă ea în gând, apoi îi trebuiră câteva minute bune pentru a rearanja cuvintele într-o frază fermă. A ieşit ceva de genul:

— Ei bine, trebuie să plec. Am un zbor de legătură spre Australia.

— Oh, minunat loc... pentru o vacanţă.

Helen inspiră adânc pentru a scăpa de spasmul nervos.

— Mă duc la Melbourne să fac cercetări în biblioteca publică.

— N-ai încă nici o idee despre cei pentru care lucrezi?

— Nu. Crezi că ar vrea să ştie dacă animalele lui McIver mai trăiesc, dacă măcar au existat vreodată?

— De ce s-ar obosi? În zilele noastre, un detector de metale din comerţ lucrează de o sută de ori mai bine... Pe de altă parte, presupun că dacă creşti şi antrenezi o turmă de vreo mie de animale, acestea ocupă mai mult spaţiu decât un om. Ar fi posibil, dar atunci valoarea lor ştiinţifică ar fi, desigur, la fel de astronomică. Dacă găseşti ceva, dă-mi de ştire.

— Aşa voi face. Acum chiar că trebuie să plec. La revedere, Neil.

El aruncă o privire în urmă, spre gara cu vagonete.

— La revedere, Helen.

Fără sărutări.

Abia în avionul de întoarcere în Oahu ea îşi dădu seama de purul adevăr: povestea se terminase! Fără scene, fără lacrimi, fără discuţii lungi, chinuitoare. Despărţirea venise de la

sine. Ea sărbători cu o băutură uşoară, la un bar de lângă aeroport, apoi dormi profund aproape tot drumul spre sud.

Melbourne se dovedi a fi cea mai dificilă etapă a planului. Ea a trebuit să cerceteze istoriile locale pentru referiri la Hooligan, în special cu privire la atacul navei lui. Săptămânile treceau fără nici un rezultat. Nu era nici o însemnare despre Hooligan, cu excepţia notei asupra morţii sale - se înecase în Murray River, la Albury. După istoriile locale, Helen căutase indicativele colecţiilor speciale, colecţia fotografiilor de altă dată, chiar şi în arhivele cu înregistrări sonore. Raporta zilnic prin legătura Internet, relatân- du-i patronului său fără nume lipsa de progres.

După prima săptămână s-a mutat din hotel într-un cămin studenţesc din apropierea Universităţii Melbourne. Începuse să îi placă oraşul, care era similar cu Oakland şi cu San Francisco numai la scară redusă. Până acum acumulase suficiente cunoştinţe de bază despre sistemele navelor riverane din Australia secolului al XIX-lea, şi mai ales despre rolul americanilor în dezvoltarea acestora. Ar fi putut rezulta o temă pentru o teză de doctorat de aici, după finalizarea planului? Desigur că va fi necesar şi un interviu, lucru pe care ea l-a înţeles bine şi nu se va încurca în cuvinte. Luă un tramvai spre Universitatea Melbourne.

Interviul cu Dr. Merrin de la Facultatea de Istorie a decurs bine. Numărul studenţilor se redusese din cauza recentelor micşorări a fondurilor guvernamentale, iar un candidat cu o situaţie academică bună şi cu economii destul de mari, ca Helen, reprezenta o perspectivă frumoasă. Convorbirea ajunse la lucrările ei recente.

— Nave riverane? exclamă lectorul. Este o coincidenţă. Biblioteca Facultăţii de Istorie a primit chiar luna trecută manuscrisul unui fost pionier de pe un astfel de vas. A murit la 80 de ani. Este vorba despre un fel de autobiografie dezlânată, transcrisă de către una din surorile lui, pe baza celor povestite de acesta. Scrisul s-a estompat puţin - la urma urmei, datează din 1940 - dar conţine materiale valoroase. Mă gândeam să-l dau spre publicare. Ai vrea să te uiţi prin el?

Bineînţeies că vroia. Scrisul împrăştiat se aşternea pe o hârtie mucegăită, pe care nuanţa verde-albăstruie se întindea cu fiece zi. La pagina 15 a găsit „Sfântul Graal”, care o purtase

în jurul lumii.

* * *

Cândva, tata a lucrat pentru Bren Hooligan, un tip cu adevărat deosebit. Venise dispre podişurile de est, mânând un car cu boi care trăgea după el o cuşcă din lemn de esenţă tare. În ea erau 10 oposumi. Unul dintre oamenii lui i-a spus tatălui meu că aceştia erau numiţi „animale de apă”.

Hooligan tocmise o barjă cu aburi şi încărcase cuşca la bordul ei, pe când el şi cei doi oameni s-au dus să cumpere provizii şi combustibil. Tata era mereu în preajma docurilor, în căutare de slujbe neobişnuite, aşa că ei i-au plătit un şiling pentru a hrăni oposumii şi pentru a curăţa cuşca.

Tatei îi plăceau animalele, iar acestea erau atât de blânde, încât a început să le lase afară din cuşcă, câte unul, legat cu un frâu. A observat că picioarele lor din spate erau palmate, ca pentru a putea înota, iar labele din faţă erau ca nişte mâini. Vârfurile degetelor erau lungi, moi şi îi dădeau tatei furnicături când îl atingeau.

Pe la amiază el stătea pe marginea barjei, dând şilingului câte un bobârnac în aer şi simţindu-se destul de mulţumit pentru o astfel de muncă uşoară. Ei bine, o dată a ratat prinderea banului şl moneda a ajuns în apă. Fără să se gândească, el dădu drumul frâului şi începu să-şi scoată cămaşa pentru a se scufunda după bănuţ. Deodată, un animal a ieşit din cuşcă, a sărit într-o parte şi a dispărut.

Tata spunea că era înspăimântat şi chiar era gata să fugă, pentru că Hooligan l-ar fi împuşcat. Atunci, animalul a ieşit la suprafaţă cu moneda şi i-a dat-o tatei. A înotat iar şi iar, timp de o jumătate de oră, până ce tata a strâns în preajmă peste o liră din monede pierdute şi un ceas de aur cu lanţ.

Tatăl meu nu era prost, aşa că a băgat prada în buzunar. Când s-au întors cei doi oameni ai lui Hooligan, totuşi, nu a putut rezista să nu le arate cum animalul se ducea după câte o monedă aflată la 3 metri sub apă. Ei l-au mângâiat pe creştet şi i-au mai dat un şiling, apoi au stat de vorbă câtva timp. După care, fără să dea vreo explicaţie, au aprins focul la cazan, au pus nava în mişcare şi au pornit în josul râului.

Tata nu se mai gândea la nimic, doar stătea pe un butoi şi arunca în aer cu un şiling. O oră mai târziu, a apărut Hooligan.

— Unde este barja mea? strigă ei

— Oamenii tăi au plecat cu ea acum o oră, spuse tata.

— Tu eşti tipul pe care l-am plătit ca să hrănească animalele, zise el, apucându-l pe tata de păr şi scuturându-l. Unde sunt? Sunt bine? Sunt bolnave sau moarte? Spune-mi, auzi?

— Nu li s-a întâmplat nimic, sunt pe barjă, strigă tata. Credea că Hooligan îl va îneca, sau aşa ceva. Nu sunt bolnave, Mr. Hooligan, de vreme ce l-am văzut pe unul scufundându-se pentru nişte monezi, la prânz. Am avut grijă de ele, domnule Hooligan.

Acum Hooligan păru într-adevăr îngrijorat.

— Monezi? Scufundare? spuse el. Le-ai arătat lui Bill şi lui Zeke şmecheria aceea cu scufundarea după monezi?

— Exact.

— Fir-aş al dracului, băiete, cum de te-ai gândit că ele găsesc monezi?

— Le-au văzut...

— Le-au văzut pe naiba, nu se poate vedea nimic sub 3 metri de apă noroioasă şi 15 centimetri de nămol. Ele au degete speciale, pot găsi metal sub apă şi - şi de ce îmi pierd eu timpul aici? Vino!

L-a târît pe tata de-a lungul docului, până ce au ajuns la un vas care tocmai se alimenta cu cărbuni. Era „Lady Daly”, iar căpitan era yankeul Gus Pierce. L-a făcut pe tata să-i spună lui Gus totul despre animalele acelea şi a zbierat la Gus să se ia după ele.

— Domnule, pare cam multă agitaţie pentru câţiva oposumi care pot găsi monezi sub apă, spuse Gus.

— Prostule, nu-ţi dai seama? răcni Hooligan, aproape înnebunit. Ei pot găsi orice metal sub apă. Pot găsi aur!

— Aur! Aşa este, băiete? îl întrebă pe tata. Tata i-a arătat ceasul din aur, acoperit încă de mâl din râu. El s-a întors spre Hooligan.

— Domnule Hooligan, în loc să îi urmărim pe partenerii dumitale, de ce n-am mai prinde nişte animale din acestea şi, apoi, să începem să căutăm?

Hooligan îşi aruncă braţele în aer şi sări în sus şi în jos pe punte.

— Localnicii au spus că mai trăiau doar 50 într-un anumit

eleşteu de pe munte. Erau prea greu de prins, aşa că am distrus eleşteul cu câteva butoaie cu praf de puşcă. Zece erau ameţite, restul fuseseră ucise. Cele zece de pe barjă sunt singurele din lume! Îţi plătesc o sută de lire, poftim, am banii aici. Dar adu-mi animalele înapoi.

Asta a fost destul pentru Gus. O puse în funcţiune pe „Lady Daly” şi porni în josul râului, cu toată viteza. Oamenii lui Holigan nu ştiau prea multe despre motoarele cu abur, aşa că înaintau lent, încercând să dea de capăt lucrurilor. „Lady Daly” i-a ajuns pe la amiază şi după câteva împuşcături trase cu Henry Pereater-ul lui Hooligan, cei doi aruncară ancora şi ridicară mâinile.

După ce Bill şi Zeke au fost închişi, Gus a cerut să vadă un animal în acţiune. Hooligan a dat drumul celui mai mare şi l-a făcut pe tata să arunce peste bord ceasul acela din aur. Animalul s-a scufundat şi l-a recuperat.

— Asta chiar că e impresionant, domnule Hooligan, spuse Gus, privind gânditor. Hooligan mormăi doar şi începu să numere suta de lire, scoţând banii din chimir.

— Aşteaptă, domnule Hooligan, începu Gus. Mi se pare că tocmai ţi-am făcut un serviciu preţios şi că aceste animale merită mai mult decât o sută de lire. Să-ţi spun ceva, de ce nu îţi păstrezi banii şi să îmi laşi un animal?

— Nu! izbucni Hooligan, întinzând banii. Ne-am înţeles pentru o sută de lire. Animalele sunt toate ale mele.

Gus stătea acolo, în picioare, răsucindu-şi mustaţa încovoiată.

— Cum dovedeşti asta? zise el, zâmbind. Ce-ai zice să ne întoarcem la judecătorul din Albury şi să îl lăsăm să decidă cum vrea el?

— Sunt ale mele! strigă Hooligan, ridicând deodată puşca cu repetiţie. Gus a crezut, probabil, că era o glumă, pentru că zâmbea în continuare şi a făcut un pas înainte. Hooligan trase un glonţ între tălpile lui.

Gus sări înapoi. Tata dădu drumul frâului animalului şi ridică mâinile, iar animalul sări peste bord. Hooligan îl înjură pe tata ca un demon băut, dar era prea târziu, aşa că sări în barja lui şi porni. Barja lui era rapidă şi uşoară, iar „Lady Daly” nu ar fi putut niciodată să o ajungă, când prima avea un om cu experienţă la cârmă. Dar nava cea mare era în aval faţă de barjă

şi pe când Hooligan îndrepta cârma, Gus ceru abur la maxim pentru sala motorului şi viră să îi taie calea.

Gus se aplecă afară din timonerie şi strigă:

— Opreşte, Hooligan şi predă-te!

Hooligan răcni în urmă:

— Rămâi acolo, Jan Keule, sau trimit soldaţii după tine.

Apoi scoase puşca cu repetiţie şi trase două gloanţe prin fereastra timoneriei. Gus sări afară şi se adăposti după nişte baloţi de lână, împreună cu tata. Îi răspunse lui Hooligan cu două focuri din pistoalele lui. Deodată, tata observă că „Lady Daly” îşi schimba cursul şi se îndrepta chiar spre barja cu abur. Hooligan încercă să tragă cârma, pentru a se feri, dar, deşi timoneria era goală, nava cea mare îşi schimbă din nou cursul şi izbi barja.

Fiind de 12 ori mai grea, „Lady Daly” rămase deasupra barjei şi o apăsă până ce se umplu cu apă şi se scufundă. Animalele erau încuiate în cuşcă şi nu au putut scăpa. Peste tot pluteau rămăşiţe, apoi l-au văzut pe Hooligan zbătându-se în apă. Când l-au ridicat la bord, avea vreo două duzini de tăieturi, unele destul de adânci.

Aiura ca un nebun, spunând că animalul rămas liber îl înjunghiase cu un cuţit şi îi luase cheile, ca să descuie cuşca. Nimeni nu avea de gând să verifice asta în graba aceea, pentru că barja se scufundase la 12 m sub apă. El a fost închis şi dus înapoi la Albury, împreună cu Bill şi Zeke. Tata spunea că Hooligan o apucase pe calea băuturii şi că s-a înecat cinci ani mai târziu, când a căzut de pe dig. Un alt lucru ciudat a fost acela că, cuţitul de pescuit al tatălui meu a dispărut în timpul acelor evenimente.

***

După atâta timp şi efort, sfârşitul a avut un efect contrar. Ea transcrise textul pe discul Toshibei şi îl introduse în modem. De data aceasta, mesajul prin Internet a sosit după 40 de minute, dar nu încăpea îndoială că acesta era finalul.

RECD: CONTRACT ÎNCHEIAT.

Helen privea cuvintele de pe ecran cu gura deschisă a uimire, nevenindu-i să creadă. Neîncrederea se transformă apoi în admiraţie. Cuvintele erau clare, precise şi concise, fără să lâncezească agonizat, fără să încerce să atenueze lovitura.

În ciuda serii de vară călduroase şi umede, ea rămase în bucătăria căminului studenţesc două ore. Pentru a ieşi din starea aceea, avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Oamenii din umbră, de la celălalt capăt al legăturii Internet fuseseră nişte interlocutori de încredere, oameni care vorbeau propria ei limbă, dar acum fusese trădată. Nu, nu trădată, chiar deloc, poate că ei se simţeau vinovaţi - dar ea fusese trădată, iar ei ar trebui să se simtă vinovaţii Era o banală politeţe, să le spui oamenilor adevărul: lucru pe care ea nu îl făcuse pentru Neil.

— Neil, hai să ne despărţim.

Rostise cuvintele cu voce tare, apoi ele se stinseră, reverberând în bucătăria tăcută.

— Nu merge aşa!

Cuvintele veniseră mai uşor de data aceasta. Ar fi scutit-o de cheltuiala unui zbor şi a închirierii unei maşini.

Se auzi o lovitură puternică cu pumnul în acoperişul verandei, urmată de duduitul unor paşi apăsaţi. Helen aruncă o privire spre restul mestecat de marijuana, dintr-un vas de pe fereastră, apoi zâmbi. Oposumi şi iar oposumi.

— Presupun că este ceva obişnuit să îmi spui să renunţ, spuse proprietarul casei, plin de regret.

Zumzetul intermitent al unei motociclete prost reparate, de pe stradă, anunţa că mai venise cineva acasă. Roger era asistent la centrul de calcul al Universităţii.

— 'Ziua, Helen, zise el, punându-şi casca în cuierul din hol. Cum îţi merge? Pentru mine, ziua a fost şocantă. Vrei o cafea? Cu lapte şi o bucăţică de zahăr, nu-i aşa? Am prins un şmecher, un ticălos deştept.

— Bună, Roger. Am fost concediată. Cuvintele au fost rostite înainte ca ea să le fi putut opri.

— Unul dintre studenţii din anul doi. Ei cred că ştiu totul când au ajuns în al doilea an - concediată?

— Chiar aşa.

—Tii, e destul de rău.

El se aşeză şi privi lung spre ea, pe deasupra mesei, neştiind cum să o ajute. În State ar fi putut fi caracterizat drept un expert în cibernetică, cu aptitudini sociale limitate.

— Ai obţinut bursa aceea? întrebă ea. E mai bine să schimb subiectul, se amăgi. Dacă vrei înţelegere, nu o cere.

— Oh, da, uitasem cu totul de ea, cu şmecherul acela şi celelalte - voi lucra cu un fiziolog. Are un voluntar care şi-a pierdut un braţ într-un accident de maşină şi avem de gând să conectăm resturile nervului la o interfaţă de computer. Vom vedea dacă îi putem oferi suficient control pentru a simula comenzile de testare, doar prin impulsuri nervoase.

— Deci el va putea să stea acolo şi să tasteze doar gândindu-se?

— Cam aşa ceva. Şi mai avem de gând să trimitem înapoi impulsurile, pentru a vedea dacă el poate comunica cu maşina, fără să folosească ecranul. E mai bine decât să îi oferim urechi şi voce electrice.

Voce electrică! Deodată, o mulţime de fapte răzleţe se strânseră în mintea lui Helen, într-un model fantastic. Oposumi, degete cu furnicături, o navă dirijată dintr-o timonerie goală, instrucţiuni dificile şi tainice prin Internet.

— Ce poţi să îmi spui despre Internet? întrebă ea, nerăbdătoare dintr-o dată.

Roger clipi din ochi.

— Ei, este doar o reţea de computere pentru cercetare. A pornit din SUA, dar acum este răspândită în toată lumea.

— Dar cum lucrează?

— Oh, protocoale TCP/IP şi ai la dispoziţie un întreg pachet de comutări, legături speciale sau poştă electronică. Faimosul Internet Worm din 1988 s-a răspândit prin intermediul poştei electronice.

— Nu înţeleg nimic din toate astea.

Roger se scărpină în cap.

— Nu sunt sigur că îţi pot simplifica, spuse el după o clipă.

— Uite, foştii mei patroni mi-au dat acest laptop Toshiba şi un modem. Îl pun în funcţiune, conectez la sursă, apoi scriu CONNECT.

— Şi?

— Primesc legătura, oriunde aş fi.

— Probabil există un fel de program de comunicaţii în PC. Acesta difuzează pachetul tău ID prin Internet. E ca şi cum ai striga numele cuiva în aglomeraţia de la o petrecere.

— Hei, asta este minunat! De ce nu poţi explica aşa de bine mereu? Acesta era un lucru important de spus. Se simte

mândră de sine.

Roger zâmbi, se încruntă, deschise gura să răspundă, apoi se hotărî să renunţe.

— Pot să folosesc şi eu Toshiba? întrebă el, în final.

Computerul era în spatele scaunului ei, iar ea i-l dădu peste masă. În câteva minute îl puse în funcţiune.

— Ciudate nume de fişiere, afirmă el. Unul se numeşte CONNECT, celelalte sunt A, B, C, D şi E. Nu au deloc imaginaţie. Vreau să spun că TEST şi FRED sună destul de prost, dar A şi B?

Însă pentru Helen aveau sens.

— Deci, poţi conecta un computer direct la sistemul nervos al cuiva.

— Da, desigur. S-a realizat acest lucru de mai mulţi ani, dar acum încercăm să îl facem mai bine. Introduse o dischetă în Toshiba.

— Presupun că a evoluat vorbirea electrică? Am putea lucra mai bine cu computerele?

— Nu te-am urmărit, spuse el, folosind tastatura.

— Să presupunem că am putea vorbi prin impulsuri electrice, când ne strângem mâinile. Este posibilă „conversaţia" cu computerele prin intermediul acestor impulsuri?

— Aşa cred, de fapt, ar fi un real avantaj, faţă de utilizarea tastaturilor. Singurul necaz este că vorbirea electrică nu va fi de ajutor când ne vom căţăra în copacul evoluţiei. Imaginează-ţi că e ca şi cum ai merge la o petrecere ca la o vânătoare, dacă trebuie să strângi mâini înainte de a vorbi.

Helen ardea de nerăbdare să povestească despre un animal inteligent, electrosensibil, care a supravieţuit suficient pentru a exploata o nişă din comunicaţiile mondiale în plină evoluţie şi din reţelele de computere, dar teama a oprit-o. Ar părea nebună: vroia ca Roger să gândească normal în privinţa ei. Conta acest lucru pentru ea? Da, fir-ar să fie, el era... Helen se înroşi.

Roger se ridică în picioare.

— Cred că mă voi duce sus şi voi închide, zise el, scoţând discheta din Toshiba şi înmânându-i-o. Poftim, am copiat programele de conectare la Internet de pe această dischetă.

— De ce?

— Să presupunem că şefii tăi îţi iau computerul portabil înapoi, când tu descoperi că ei încă îţi datorează bani. Tot ce ai

de făcut este să pui asta într-un PC cu un modem, apoi să scrii: A: CONNECT, pentru a-i atenţiona şi a-i face să plătească.

Ea rămase răsucind discheta între degete, pe când el se îndrepta spre scări. Când ajunse în dreptul cuierului de pe hol, sună telefonul.

— Ce s-a întâmplat? Aşa, dintr-o dată? OK, OK, voi veni şi voi încerca să descurc toată mizeria asta. În zece minute, OK?

Îşi luă casca din cuier şi se întoarse spre Helen.

— O problemă la centrul de calcul. Se pare că unul dintre studenţii de geniu a intrat în Cyber şi a făcut câteva schimbări creatoare la sistemul de operare. S-ar putea să lipsesc vreo două ore.

Roger plecă şi ea rămase din nou singură în casă - ceilalţi se duseseră într-o excursie. Urcă în camera ei, încuie uşa şi stinse lumina. Singură în întuneric, se simţea în siguranţă. Noaptea era încă fierbinte şi apăsătoare, aşa că îşi scoase hainele şi se întinse goală pe pat. Încercă să-şi imagineze oposumi care urcau nevăzuţi în turnuri de comunicaţie, atingeau cablurile cu degetele şi manipulau arterele electronice care controlau întreaga lume. Muzica de la radioul ei cu ceas acoperea plăcut zgomotul de fond al traficului de afară.

Declinul a început când europenii au ajuns în aceşti munţi îndepărtaţi din sud-estul Australiei. McIver venise în 1840. Probabil aruncase o monedă, sau un inel, în lacul lor şi unul o recuperase. Dacă oposumii acvatici puteau găsi un inel de aur, atunci puteau găsi şi pepite. El a luat unul în California şi s-a îmbogăţit, apoi a vorbit cu Jenkins, Stuart şi Hooligan. Restul era istorie, o istorie pe care doar Helen o ştia.

Hooligan aruncase în aer eleşteul lor, ameţind câţiva şi omorându-i pe ceilalţi. Închişi în cuşti şi terorizaţi, ultimii reprezentanţi ai unei specii pe cale de dispariţie fuseseră încărcaţi într-o căruţă şi aduşi pe barja cu abur a lui Hooligan. Dar nimeni nu şi-a dat seama că ele ar fi putut fi inteligente, mai mult decât un câine, sau chiar decât o maimuţă. Un conducător, propriul lor Napoleon, Washington sau Cromwell privise şi învăţase să folosească unelte. Fusese un salt peste milioane de ani, trecerea de la lacurile de munte la cârma unul vas fluvial, folosirea cheilor şi lupta cu un cuţit, totuşi...

Totuşi, ele erau acvatice, utilizarea focului era distrugătoare pentru ele. Inteligenţa le-a ajutat să se dezvolte

fără tehnologie, ca şi limbajul electronic, fără cabluri de legătură. Inteligenţă şi grai, dar fără tehnologie. Toate cât lungimea braţului. După ce au scăpat de Hooligan, au descoperit primele fire rupte de la telegraful electric din acea parte a ţării şi, deodată, s-a deschis pentru ele o imensă nişă ecologică. Puteau vorbi în grupuri largi şi la mare distanţă. Erau şoareci cibernetici, sau ceva mai mult? În comunicaţii au avut un avans, folosindu-şi limbajul natural, în timp ce oamenii utilizau codul Morse. Trecuse mai mult de un secol şi totuşi rămăseseră necunoscute şi nu luptaseră pentru putere. Poate că pentru ele a domina nu era o necesitate, pur şi simplu vroiau doar să conserve mediul electronic care le-a ajutat atât de mult. Deci, de ce aveau nevoie de ea? Dacă înţelegeau sistemele de computere ale oamenilor, dar nu şi cultura lor, poate că vroiau se îşi scrie propria istorie.

La radio se auziră câteva acorduri de fanfară, apoi începu buletinul de ştiri. Hellen asculta fără să fie atentă. Informaţiile despre scandaluri locale legate de competiţie au fost urmate de scorurile la cricket.

— Şi acum, ştiri din ţară. Un lector al Universităţii Melbourne, în vârstă de 47 de ani, a murit în seara aceasta, încercând să vireze pe bulevardul Yarra. Este vorba despre Dr. James Merrin, de la Facultatea de Istorie. Maşina sa a ars complet.

Helen se ridică din pat, scuturând micul radio, ca pentru a obţine mai multe de la el. Merrin, mort! Îi telefonase chiar în acea după-amiază. El spusese că cineva din Statele Unite încercase să obţină manuscrisul lui Bollinger, dar îl refuzase. Îl luase acasă, pentru a începe să-l redacteze în vederea publicării.

Mâini micuţe ar fi putut strica frânele unei maşini. Ea sări în picioare, cu răsuflarea întretăiată, deschise brusc uşa dormitorului şi alergă în jos pe scări, spre bucătărie. Toshiba dispăruse. Goală, tremurând înspăimântată, se lăsă pe podea. Erau aici! Încercau disperaţi să şteargă toate înregistrările din bibliotecile oamenilor privitoare la existenţa lor. Chiar şi lucrând în secret, ore în şir, animalele acelea acvatice nu puteau folosi cu uşurinţă bibliotecile, aşa că o angajaseră pe Helen să o ia pe urmele istoriei lor.

Au pus-o pe ea în alertă. Ce se întâmplase cât aţipise?

Dispăruseră pagini din dosare, cărţi din sertare, informaţiile fuseseră convertite în baze de date istorice pe un computer? Mai muriseră şi alţii? Munca ei era terminată acum, iar ea rămăsese singurul expert uman care le cunoştea. Îşi îndeplinise sarcina. Merrin era mort. Ea va fi următoarea.

Tremura continuu, în ciuda nopţii calde. Cum vor veni? Acesta nu era un mod de a muri, stând goală pe podeaua unei bucătării, la zeci de mii de kilometri de casă! Ei erau mici, se vor travesti în oposumi obişnuiţi, nu vor avea asupra lor arme. Vor întinde capcane, aşa va fi. Ea era în siguranţă atâta timp cât nu se mişca, dar trebuia să se mişte. Era goală, cu părul încâlcit, cu faţa brăzdată de lacrimi, dacă intra Roger, ea va muri... suspinele i se transformaseră în râs pentru o clipă.

Deocamdată, probabil că şi lor le era frică. Odinioară fuseseră puţini, fără putere şi totuşi, de o valoare imensă. Din această cauză, aproape că fuseseră nimiciţi de oameni.

Oamenii îi înspăimântau. De data aceasta, exterminarea lor ar putea fi finalul unui masacru sistematic, nu al unei incompetenţe superficiale.

Helen observă sacoul ei aruncat pe un scaun şi se îndreptă spre el. Degetele atinseră ceva dur într-un buzunar. O dischetă. Discheta pe care Roger o încărcase pe computerul Toshiba dispărut. Într-o răbufnire, ea scoase discheta şi azvârli sacoul într-o parte, Roger avea un PC în camera lui, cu un modem legat ilegal la telefonul casei. Putea intra în contact cu ei! Şi apoi?

Să le ceară milă? Să îi ameninţe că îi va desconspira? Să jure că nu va vorbi despre ei nimănui, niciodată? Erau extratereştri adevăraţi. Aveau capacităţi mentale şi valori inimaginabil de diferite de cele ale oamenilor. Nu se putea înţelege cu ei, nu vor simţi milă, sau vinovăţie, sau lăcomie. Ea era cea mai puţin pricepută să comunice cu cineva, dar va fi primul om care va intra, conştient, în legătură cu o societate extraterestră. Sau va muri. Ce să le spună?

— Puneţi-mă în legătură cu conducătorul vostru!

Stupid.

— Vă rog, ştiu că vreţi să mă omorâţi, dar promit să nu vă demasc. Nu, prea dramatic, mai bine ar muri decât... râse din nou. Când o să vorbesc şi eu cu uşurinţă, se întrebă ea. Când o să le spun oamenilor ceea ce vor să audă?

— Mami, am luat premiu! fusese uşor.

— Desigur, Neil, nu mă supăr dacă o duci pe Lindy la Aspen.

Ei, asta duruse, dar fusese uşor. Acum era vorba de extratereştri. Cu picioare palmate, cu degete electrice, cu corpuri acoperite de blană, cine putea ştii ce anume avea valoare pentru ei? Totuşi, făcuseră lucruri importante, plătiseră zeci de mii de dolari pentru a se şterge din istoria umanităţii. Ea putea să îi facă să o asculte.

Încet, precautã, suspectând capcane şi trucuri cu sârme, urcă scările şi se duse spre capătul coridorului. Uşa lui Roger era descuiată. Privi înăuntru. Era ceva mai degrabă haotic, decât murdar, iar un PC era aşezat pe birou, îl porni, introduse discheta şi scrise: A: CONNECT.

„COMANDĂ SAU NUME FIŞIER GREŞIT”, îi apăru brusc pe ecran. Ea respira întretăiat, simţi inima zbătându-i-se în piept, lacrimi i se scurgeau pe obraji, părea ajunsă în pragul isteriei. Se abţinu, forţându-se să gândească. La acest PC erau două fante pentru dischete: poate că cea de sus nu era unitatea A. Scoase una dintre dischetele lui Roger din fanta de jos şi o înlocui cu a ei. Scrise din nou A:CON- NECT. Acum apăru o serie familiară de mesaje de legătură, dar nici un anunţ important: nu vroiau să vorbească, dar ascultau? Helen scrise:

Extras din jurnalul recent descoperit al lui Rob McIver: „10 decembrie 1848: Era ciudat că, ori de câte ori atingeam degetele bestiei, simţeam un fel de furnicături, ca atunci când dormi pe un braţ şi te trezeşti cu senzaţia că este plin de ace. Nu sunt un om foarte cult, dar cred că asta are de-a face cu felul în care găseşte monedele pe care le arunc în apă. Dacă aş lua bestia pentru a căuta aur, aş putea găsi suficient, ca să cumpăr Palatul Buckingam.”

ACUM, PENTRU CĂ ÎMI ACORDAŢI ATENŢIE, ÎNTREBAŢI-VĂ DACĂ PUTEŢI VERIFICA ACEST CITAT. DACĂ NU, AVEŢI NEVOIE DE UN ISTORIC BUN, AVEŢI NEVOIE DE MINE.

*   *   *

Trecuseră 40 de minute, timp în care privise cu încordare ecranul şi abia respirase, cu viaţa depinzându-i de un fir electronic.

RECD: CONFIRM. PLATA ÎN COMISION.

Se trânti peste birou, uşurată, fără vlagă. Era ca o toropeală după o noapte de dragoste, istovire şi satisfacţie. Somnul o învăluia ca o adiere caldă. Roger va veni acasă curând şi o va găsi aici. Ce va crede? Zâmbi. Ce va spune ea? Va găsi cuvinte. După noaptea aceasta, comunicarea cu oamenii obişnuiţi nu va mai fi niciodată o problemă.